

Arrest

nr. 302 195 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE [TITREMAGISTRATMAJ] VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. D'HONDT loco advocaat S. RAJA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en in België te zijn aangekomen op 3 november 2020, dient op 4 november 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 15 juni 2023, bij arrest nr. 290.304, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Nadat verzoekers vingerafdrukken op 15 maart 2023 worden genomen in Frankrijk, keert hij terug naar België, waar hij op 11 juli 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming indient.

1.3. De commissaris-generaal neemt op 26 september 2023 de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 28 september 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u geboren te zijn in de regio van Jokan (district Hesarak, provincie Nangarhar). U woonde er in het dorp Sahakan, samen met uw vader, moeder, broers en zussen. Uw vader was landbouwer. U ging naar school tot de zesde klas en in de leer bij een kleermaker, waarna u uw eigen winkel begon vlak naast uw huis. Ongeveer 8 of 9 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen er vijf talibanstrijders naar uw winkel. Ze vroegen u om een houten box in uw winkel te bewaren. Twee dagen later hield het nationale leger een grote operatie in uw regio. Uw huis en winkel werden doorzocht en toen ze de houten box vonden werd u meteen gearresteerd. U werd per helikopter en wagen meegenomen naar het provinciehuis in Jalalabad. Daar werd u in een cel gezet en kwamen ondervragers ter plaatse. De volgende dag transfereerde men u naar een ander departement in afwachting van de beslissing. Intussen was uw vader op zoek gegaan naar kennissen die bij de overheid werkten. Er werd een ontmoeting georganiseerd op het provinciehuis waarbij meerdere personen zich borg stelden voor u. Nadien werd u vrijgelaten en ging u samen met uw schoonbroer naar zijn huis in Chamtala (een dorp in Kaga, district Khogyani). De volgende dag belde uw vader om te zeggen dat de taliban was langsgesproken. Ze zeiden dat u een spion was en dat ze u zouden vermoorden. Uw vader waarschuwde u om niet terug naar de regio te komen. Twee dagen later kreeg u de boodschap dat u zich bij het provinciehuis moest gaan melden. Uw schoonbroer zei tegen u dat ze u mogelijks gingen opsluiten en straffen. Hij zei dat u enerzijds problemen had met de overheid en anderzijds met de taliban, en dat het zo wel heel moeilijk werd. Het was het begin van de lente van het jaar 1395 of 1396 (Gregoriaanse kalender: 2016 of 2017) toen hij u naar Jalalabad bracht. Van daaruit reisde u verder met een smokkelaar naar Kabul, waar u de bus nam naar Nimroz. Daar stak u illegaal de grens met Pakistan over en reisde u via Iran naar Turkije, waar in totaal drie of drieënhalf jaar bleef. U werd er vier keer opgepakt toen u probeerde verder te reizen, en werd telkens voor drie of vier maanden naar een gesloten centrum gestuurd. Wanneer u niet opgesloten zat verbleef u in Istanboel waar u bij een Turkse bakker werkte. Uiteindelijk slaagde u er wel in om verder te reizen en kwam u via Griekenland, Macedonië, Servië en Frankrijk naar België. Op 4 november 2020, één dag na uw aankomst, verklaarde u zich vluchteling. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw eigen originele taskara of Afghaanse identiteitsbewijs en kopieën van de taskara's van uw vader, moeder en echtgenote.

Op 15 maart 2022 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er een uw asielaas geen geloof kon worden gehecht. U ging in beroep tegen deze beslissing en voegde tijdens deze procedure een kopie van uw kaart van de Afghaanse lokale politie toe, evenals een kopie van uw bankkaart. U verklaarde dat u zes maanden bij de lokale politie in Afghanistan heeft gewerkt en dit niet eerder vermeldde omdat anderen zeiden dat u in dat geval een negatieve beslissing zou ontvangen. Tegelijk hield u vast aan uw eerder verklaarde problemen met zowel de Afghaanse autoriteiten en de taliban. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) achtte deze plotse wending in uw asielaas echter allesbehalve aannemelijk, en concludeerde dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaring dat u bij de Afghaanse lokale politie zou hebben gewerkt. Tevens maakte u melding van een vrees voor vervolging vanwege een verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als “verwesterd” of als een ongelovige, omwille van uw langdurig verblijf in Europa, hetgeen echter evenmin aannemelijk werd geacht door de RvV (zie arrestnummer 290 304 van 15 juni 2023). De beslissing van het CGVS werd dan ook bevestigd, waartegen u niet in cassatieberoep ging.

Op 11 juli 2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u aan het wachten was op de beslissing van de RvV toen uit het opvangcentrum werd gezet. Omdat u geen andere verblijfsplaats had trok u naar een vriend in Frankrijk, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 15 maart 2023. U vroeg er asiel aan maar kreeg na één week te horen dat u terug moest keren naar België, wat u ook deed. In het kader van dit verzoek verklaart u niet geboren te zijn in Afghanistan maar wel in Peshawar (Pakistan). U woonde in het district Mirpur in Kashmir tot u in 2015 terugkeerde naar Jokan. Omdat u een taalprobleem had en niet vertrouwd was met hoe de mensen in Afghanistan leefden trok u echter na slechts een viertal maanden naar Turkije. Van eind 2015 tot februari 2016 woonde u in Turkije, tot u gedeporteerd werd naar Afghanistan. Na uw deportatie sloot u zich aan bij de Afghaanse

lokale politie waar u zo'n zes maanden voor werkte. U kreeg echter dreigtelefoons van de taliban en was bang dat zij u zouden vermoorden. Vervolgens keerde u terug naar Turkije, van waaruit u uw reis naar Europa verderzette.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: documenten met betrekking tot uw scholing in Pakistan, de vluchtelingenkaarten ("Afghan Citizen Card") van uzelf en uw vader, uw Pakistaanse vaccinatiekaart, documenten aangaande de vrijwillige terugkeer van uw familie naar Afghanistan in 2008, uw badge en bankkaart van de lokale politie en twee certificaten in verband met trainingen die u volgde voor de lokale politie.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek nietontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek nietontvankelijk.

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op **andere** motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorige verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees wegens diverse onaannemelijkheden, inconsistenties en hiaten in uw verklaringen. Dit bovendien niet alleen wat betreft uw asielmotieven, maar ook aangaande uw reisweg en ogenblik van vertrek uit Afghanistan (zie beslissing over eerste verzoek). Ondanks de gedane vaststellingen bleef u ook tijdens de beroepsprocedure voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen vasthouden aan dit asielfreelaas (zie arrestnummer 290 304 van 15 juni 2023), hetgeen alleen maar meer vraagtekens plaatst naast uw algehele geloofwaardig.

Aangezien u intussen bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorig(e) verzoek(en) was/waren gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat u tijdens de beroepsprocedure bij de RvV wel plots aangaf dat u voor de Afgaanse lokale politie zou gewerkt hebben (zie arrestnummer 290 304 van 15 juni 2023), maar tegelijkertijd vreemd genoeg (nog) niet vermeldde dat u in Pakistan zou geboren zijn en daar ook gewoond zou hebben tot in 2015 (zie verklaring volgend verzoek d.d.20.07.2023 vraag 10). Het CGVS ziet echter niet in om welke reden u uw tewerkstelling bij de lokale politie wel plots zou toegeven bij de RvV, maar het feit dat u opgroeide in Pakistan bleef verzwijgen. Gevraagd om welke reden u eerder niet vermeldde dat u in Pakistan opgroeide, verklaarde u aan de DVZ dat mensen u zeiden dat u niet over Pakistan mocht vertellen omdat u dan als een Pakistaan zou beschouwd worden en u geen kans maakte op asiel (zie verklaring volgend verzoek vraag 21). Wat betreft uw verklaarde tewerkstelling bij de lokale politie gaf u

ter terechtzitting bij de RvV echter een gelijkaardige uitleg, en zei u dat anderen u waarschuwden dat u een negatieve beslissing zou ontvangen indien u dit vermeldde (zie arrestnummer 290 304 van 15 juni 2023 p. 14). Dat u destijds desondanks besloot om wel uw tewerkstelling voor de lokale politie te onthullen, maar (nog) niet uw verblijf in Pakistan, stelt uw volledige eerlijkheid wederom ernstig in vraag.

Ook dient te worden herhaald dat **de RvV uw verklaarde tewerkstelling voor de lokale politie reeds niet geloofwaardig achtte**. De uitleg waarom u dit eerder niet vermeldde kon immers niet overtuigen, en daarenboven stelde u plots een volstrekt ander tijdsverloop voor waarbij u vanuit Turkije naar Afghanistan werd gedeporteerd en nadien bij de politie ging werken (zie arrestnummer 290 304 van 15 juni 2023 p. 14). De Raad stipte hierbij aan dat het allesbehalve aannemelijk was dat u, gelet op de door u voorgehouden problemen van uw eerste asielverzoek waaraan u destijds nog steeds vasthield, teruggekeerd zou zijn naar Afghanistan, laat staan dat u vervolgens voor de lokale politie zou zijn gaan werken. Dat u desondanks bleef vasthouden aan deze problemen maar in het kader van uw huidige verzoek plots aangeeft dat zij verzonnen waren en u nu “de ware redenen” voor uw vertrek uit Afghanistan vertelt (zie verklaring volgend verzoek vraag 21), is nog weinig ernstig te noemen. U lijkt er als het ware voor te kiezen welke informatie u wanneer deelt en met wie, terwijl op een verzoek om internationale bescherming de plicht rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, en dit vanaf de aanvang van uw procedure. Deze medewerkingsplicht vereist dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas, zodat de asielinstanties correct kunnen beslissen over uw verzoek. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt voorts in vertrouwen, en “angst” om bepaalde zaken te vermelden is geen reden om uiterst essentiële informatie, zoals in casu uw voormalige tewerkstelling bij de lokale politie, te verzwijgen. U draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van leugenachtige en bedrieglijke verklaringen, waarbij het CGVS bovendien van oordeel is dat dit een ernstige contra-indicatie vormt voor uw verklaarde vrees ten aanzien van uw land van herkomst.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning dit verzoek, meer bepaald de twee trainingscertificaten van de lokale politie, moet eerst en vooral worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien is het enigszins vreemd dat u tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV wel reeds uw politiekaart en uw bankkaart (in zogenaamd originele versie) presenteerde, maar deze certificaten nog niet voorlegde. U verklaarde immers dat u deze certificaten (net zoals uw politiekaart en uw bankkaart) via één van uw vrienden die terugkwam uit Iran heeft ontvangen terwijl u zelf op dat ogenblik in Parijs was (zie verklaring volgend verzoek vraag 19 punt 6 en 7). Dat u uw politiekaart en bankkaart destijds wel reeds bezorgde aan de RvV, maar deze certificaten om één of andere reden achterhield, doet niet alleen alweer twijfels rijzen in verband met uw algehele geloofwaardigheid, maar ook in verband met de authenticiteit van deze documenten.

De documenten die uw verblijf in Pakistan moeten aantonen werpen (uw schooldocumenten, Afghan Citizen Cards van uzelf en uw vader, vaccinatiekaart van uzelf) verder evenmin een ander licht op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Hierbij dient vooreerst eveneens opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan ook een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er ook in Pakistan corruptie aanwezig is in alle sectoren van de Pakistaanse maatschappij, waaronder overheidsdiensten en het onderwijs. Hoewel corruptie strafbaar is wordt de wetgeving niet effectief toegepast en kunnen bekleeders van openbare ambten zich grotendeels straffeloos schuldig maken aan corrupte praktijken. Documentenfraude is dan ook wijdverspreid in Pakistan. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van attesten en documenten afgeleverd door de Pakistaanse overheid bijzonder beperkt, en is er geen garantie wat betreft de juistheid van de informatie hierop vermeld.

Daarenboven is het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport **EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees** van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat **etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan** wonen. Zij delen niet alleen familiebanden,

maar er is ook sprake van een **gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur**. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling. Uit de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts **in uitzonderlijke gevallen**, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Bovendien legde u een attest neer van UNHCR in verband met een vrijwillige terugkeer van uzelf en uw familie in 2008 voor 25 dagen (zie verklaring volgend verzoek vraag 19 punt 5). Ook keerden u en uw familie naar eigen zeggen (opnieuw en definitief) terug naar Afghanistan in 2015, en woonde u hierna nog minstens tien maanden in uw regio van herkomst. Met name zo'n vier maanden voor uw verklaarde vertrek naar Turkije en zo'n zes maanden nadat u vanuit Turkije zou teruggestuurd zijn naar Afghanistan (zie verklaring volgend verzoek vraag 10 en 19 punt 6). Uit de brief van uw advocaat kan zelfs worden afgeleid dat u nog langer in Afghanistan verbleef, met name van januari 2015 tot oktober of november 2015, en van maart 2016 tot december 2016 (zie brief Antigone Advocaten d.d.13.09.2023 p.5-6, 7), oftewel zo'n negentien maanden in totaal. Voorts spreekt u elke dag met uw broer en uw familie die nog steeds in Hesarak, jullie oorspronkelijke regio van herkomst, wonen (zie verklaringen volgend verzoek vraag 14 en 22). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet (opnieuw) zou kunnen vestigen in Afghanistan of geen voeling meer zou hebben meer de Afgaanse normen en waarden.

Waar uw advocaat er verder op wijst dat u eveneens vervolging zou vrezen omwille van uw jarenlange verblijf in een westers land alsook uw gewoontes en leven in België (zie brief Antigone Advocaten d.d.13.09.2023 p.6, 8-9), kan het volgende opgemerkt worden. **Zo oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in haar arrest van 15 juni 2023 dat er gelet op uw individuele omstandigheden niet kan aangenomen worden dat u bent verwesterd of als dusdanig zal worden beschouwd** (zie arrest nummer 290304 p.18). U toonde immers niet in concreto aan dat in uw hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor u bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd (zie arrest nummer 290304 p.17). De Raad achtte de duur van uw verblijf in België sinds augustus 2020, in casu amper drie jaar, verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat u dermate bent verankerd in de Belgische samenleving dat u geen sterke voeling meer zou hebben met uw land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. U was bovendien reeds meerderjarig op het moment dat u Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat u al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Verder maakt u niet aannemelijk dat u voor uw vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier bent gekomen dat u in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas (zie supra). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen (zie arrest nummer 290304 p.18).

De nieuwe verklaringen en documenten die u hieromtrent toevoegt werpen geen ander licht op deze beoordeling. Dat u hier een gemengde en diverse vriendengroep heeft met wie u op uitstap gaat, werkt, een goede band heeft met uw collega's en positief geëvalueerd wordt door uw oversten (zie foto's en documenten in inventaris) zijn uiteraard lovenswaardige elementen, maar tonen op zich niet aan dat u zich bepaalde westerse waarden eigen zou hebben gemaakt, laat staan dat die tot gevolg zouden hebben dat u beschouwd zou worden als verwesterd en vervolgd zou worden om die reden. Er kan in dit geval op gewezen worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij u aannemelijk maakt dat uw westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, die bovendien bijzonder belangrijk voor u zijn om uw (godsdienstige) of morele integriteit te behouden. Er kan niet blijken dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, dan wel dat u als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

De bijkomstige verklaring dat u zaken op sociale media hebt gepost die gekant zijn tegen de taliban en dat u dit reeds doet van de periode dat u in Turkije was (zie verklaring volgend verzoek vraag 18) kan tot slot evenmin overtuigen. Zo dient hierbij te worden vastgesteld dat u een aantal printscreens neerlegt van een account op naam van "Waqar AF", waaruit echter bezwaarlijk kan blijken dat u hierop identificeerbaar bent gezien het gebruik van een valse naam of schuilnaam en een foto waarop u amper herkenbaar bent. Ook wordt onder elk bericht vermeld dat uw account "restricted" of beperkt is waaruit afgeleid kan worden dat enkel uzelf en personen die u hiervoor specifiek de toestemming geeft deze zaken kunnen zien. Bijgevolg toont u niet aan dat deze zaken bekendheid zouden genieten bij de huidige Afghaanse autoriteiten, laat staan dat dit u in een dermate negatieve belangstelling van de taliban zou kunnen brengen dat u in geval van terugkeer een gevaar zou lopen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische

bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel

risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hesarak (district), Nangarhar (provincie), Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide

corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 18 en 41 van het Handvest van de grondrechten, van het gelijkheidsbeginsel, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 10 lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst stelt verzoeker dat de samenwerkingsplicht ook bij volgende verzoeken speelt. Na een theoretische uiteenzetting stipt hij aan dat hij nog geen enkele maal gehoord geweest is over de nieuwe documenten die hij voorlegt, zijn actuele leven in België en hoe het actueel zijn familieleden vergaat. Hij meent dat hij hier enkel op nuttige wijze over kan bevraagd worden in een gehoor op het CGVS en dat het gesprek bij DVZ in het kader van een meervoudige asielaanvraag geen volwaardig alternatief vormt. Hij wil gehoord worden over het risico dat hij zou lopen indien hij als Afghaan die een groot deel van zijn leven in het westen heeft doorgebracht, zou terugkeren naar Afghanistan.

Vervolgens, in het eerste onderdeel, somt hij de documenten die hij via scan heeft voorgelegd op, namelijk twee trainingscertificaten van de lokale politie en de documenten die zijn verblijf in Pakistan aantonen. Die documenten zou hij in originele vorm kunnen voorleggen indien nodig. Hij verwijt de commissaris-generaal zijn documenten niet te hebben onderzocht, maar enkel te verwijzen naar de corruptiegraad in Afghanistan en Pakistan. Volgens hem kunnen asielinstanties documenten niet buiten beschouwing laten vanwege een algemene corruptiegraad of omdat ze zogezegd niet gepaard zouden gaan met geloofwaardige verklaringen. In dit verband meent hij dat schriftelijke of andere bewijzen een specifiek gewicht hebben die ondersteunend kunnen werken naar verklaringen toe. Hij verwijst voorts naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (*hierna*: EHRM), het Hof van Justitie van de Europese Unie (*hierna*: Hof van Justitie) en de Raad. Betreffende zijn geboorte en verblijf in Pakistan haalt hij aan dat hij via het referentienummer op de originele verblijfsdocumenten contact heeft opgenomen met UNHCR België en dat hij dit zal overmaken zodra hij het ontvangen heeft. Hij benadrukt dat hij slechts voor een zeer korte periode in Afghanistan heeft gewoond én nooit onder het regime van de taliban heeft geleefd waardoor de commissaris-generaal volgens hem een verkeerd referentiekader voorhoudt. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met zijn oprechte poging om nu wel een duidelijk beeld te schetsen van zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België via de brief, de foto's en de facebookberichten. Volgens hem voldoet de commissaris-generaal niet aan de samenwerkingsplicht door geen onderzoek te voeren naar zijn documenten en verklaringen en enkel te verwijzen naar de eerdere ongeloofwaardigheden. Hij voegt toe dat de landeninformatie over Pashtoenen aan beide kanten van de grens van Afghanistan en Pakistan waarnaar de commissaris-generaal verwijst niet van toepassing is, daar hij totaal niet opgroeide in de Afghaanse gemeenschap in Pakistan. Hij is ook van mening dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht schendt door geen rekening te houden met de eigenheid en de specifieke feiten van zijn relaas. Hij vervolgt dat er niet voldoende gewicht werd gegeven aan het feit dat zijn berichten op *social media* minstens een (begin van) bewijs vormen van zijn manier van denken over de taliban-regering. Ook voert verzoeker aan dat hij, ondanks het feit dat hij getrouwd is, al een hele poos een geheime relatie heeft met dhr. N.A. Hij geeft aan te worstelen met zijn geaardheid en denkt eerder biseksueel te zijn. Hij heeft een enorme schrik dat dit zou uitkomen binnen de Afghaanse gemeenschap waardoor hij pas later zijn akkoord gaf om dit te delen. Hij geeft nog mee dat hij de beëdigde vertaling van de screenshots van de gesprekken via aanvullende nota zal overmaken. Hij stipt tot slot aan dat er begrip moet zijn voor de evolutie van dergelijk proces en dat hij omwille van zijn (seksuele) relatie met N. een groot risico loopt op vervolging in Afghanistan.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging en ernstige schade als terugkeerder uit het Westen. Hij gaat uitgebreid in op de samenwerkingsplicht en stipt in essentie aan dat van hem niet verwacht kan worden aan te geven hoe hij veranderd is *qua* mentaliteit en denken over zaken die voor de taliban cruciaal zijn. Hij meent dat de commissaris-generaal in de mogelijkheid is om dit risico te onderzoeken door vraagstelling. Hij kaart aan dat de commissaris-generaal nalaat om een concreet en grondig onderzoek te doen naar zijn leven in België waardoor zij een onredelijke bewijslast op hem legt en bijgevolg niet voldoet aan de samenwerkingsplicht, de eigen onderzoeksplicht en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker bekritiseert vervolgens uitvoerig de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie en voert aan dat er sprake is van een algemeen gebrek aan informatie en onder rapportering zowel over de situatie in Afghanistan als over de behandeling die terugkeerders uit het westen riskeren. Om dit aan te tonen verwijst hij naar bronnen met inbegrip van Nansen, het EHRM, UNHCR, EUAA, ACLED, UCDP, UNAMA, Amnesty International, de VN Secretaris-Generaal, de VN Speciaal rapporteur voor de mensenrechten, T.R. van het *Afghanistan Analyst Network*, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Danish Immigration Services*, ACCORD en het VN Vluchtelingenagentschap. Verzoeker uit verder kritiek op de inschatting van de bronnen die de bestreden beslissing gebruikt om het risico voor terugkeerders te beoordelen. Hij verwijst naar bronnen met inbegrip van Nansen, EASO, EUAA, het EHRM, *Danish Immigration Services*, UNHCR, *Amnesty International*, UNCHR, de *Danish Refugee Council*, en het *Washington Institute*. Verzoeker verwijst tevens naar onderzoekers en nieuwsartikels.

Verzoeker gaat verder in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker en benadrukt dat de hypothese van terugkeer zich wel degelijk stelt. Hij gaat vervolgens in op de wijze van beoordeling van Burundese dossiers waarin geoordeeld wordt dat het gebrek aan informatie over concrete voorbeelden van terugkeerders naar Burundi, die asiel hebben aangevraagd in België, weinig tot niets zegt gezien er al geruime tijd geen gedwongen terugkeer plaatsvindt vanuit België naar Burundi. Hij trekt de parallel door naar Afgaanse dossiers. Hij wijst erop dat CEDOCA de noodzaak ziet om de risico's bij terugkeer in kaart te brengen en reeds voor in totaal maar liefst 17 landen een rapport heeft opgesteld waarbij de risico's bij terugkeer worden onderzocht. Hij stelt zich de vraag hoe het onderscheid voor de landen waarbij dit risico niet wordt onderzocht te verantwoorden valt. Hij wijst erop dat de *UK Upper Tribunal* een heel duidelijk onderscheid maakt tussen de risico's '*in-country*' en meer algemene risico's die zich voor kunnen doen '*at the pinch-point of arrival*.' Hij vervolgt dat hij ook gebruik zal moeten maken van documenten uit België/Europa die werden afgegeven door een organisatie die een objectieve vijand is van de taliban. Hij benadrukt dat een asielinstantie zich niet kan verschuilen achter de stelling dat hun beslissingen geen terugkeerbeslissingen zijn om niet te hoeven onderzoeken wat de voorzienbare gevolgen in geval van terugkeer zouden zijn, wel integendeel, het raakt de kern van de internationale bescherming. Bij die analyse moet er volgens hem rekening gehouden worden met de vraag van het UNHCR om geen gedwongen terugkeer te organiseren naar Afghanistan. Vervolgens voert hij aan dat de risicoanalyse zich moet baseren op de concrete situatie van verzoekers en verwijst hiervoor naar het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM. Hij wijst op het risico dat hij loopt omdat hij vanuit Afghanistan gevlucht is naar een Europees land, waar hij om bescherming heeft verzocht tegen de taliban. Hij heeft ook nooit onder talibanbestuur geleefd en is niet meer teruggekeerd naar Afghanistan na de machtsovername. Vervolgens gaat hij over tot een bespreking van de gelijkenissen en verschillen met de *Sufi en Elmi* zaak.

Verzoeker zet vervolgens het risico bij terugkeer en de toegang tot het Afgaanse grondgebied en de regio van herkomst uiteen, waarbij hij het risico dat voortvloeit uit de identificatie als terugkeerder uit Europa of als iemand die 'vreemd' is, bespreekt. Hij wijst op het nieuwe standpunt van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, namelijk dat de Afgaanse ambassade te Brussel opnieuw reisdocumenten aflevert. Hij bekritiseert het feit hij zich dan zal moeten laten identificeren door personen die trouw zijn aan de taliban. De taliban zullen hoe dan ook te weten komen dat hij uit België is teruggekeerd, wat tot een ondervraging en mishandeling kan leiden. Hij meent dat er verduidelijkt dient te worden door de asiendiensten welk onderzoek met betrekking tot het risico gevoerd werd, of er reeds Afghanen op de hierboven beschreven wijze teruggekeerd zijn naar Afghanistan en of zij werden opgevolgd en er geweten is aan welke behandeling zij onderworpen werden. Volgens hem moet er dringend een COI Focus worden gewijd aan de terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker gaat vervolgens in op de landeninformatie die wijst op dit risico en verwijst uitgebreid naar een onderzoek van Frederike Stahlmann. Verwijzend naar de EUAA *Country Guidance* van april 2022 geeft hij aan dat, hoewel het toekomstige gedrag van de taliban voorspelbaarheid ontbeert, de profielen die vroeger reeds het doelwit waren van de taliban net een verhoogd risico zouden lopen gelet op de toegenomen mogelijkheden en controle van de taliban. Verzoeker meent, op basis van de door hem uiteengezette informatie, dat verschillende bronnen aangeven dat de taliban vijandig zouden reageren en de teruggekeerde betrokkene aan ondervraging zouden onderwerpen met een erg groot risico op mishandeling, foltering, detentie en zelfs executie. Hij wijst ook op het bestaan van de *check points* en het onredelijke gebruikte geweld door de taliban aan de

controleposten, die ook verregaande controles uitvoeren op smartphones van Afghanen. Er is volgens hem geen enkele ernstige indicatie dat de taliban actueel gunstiger staan ten opzichte van afgewezen verzoekers internationale bescherming die uit een westers land terugkeren dan vroeger. Verder gaat verzoeker in op het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst. Omwille van zijn lang verblijf in België zal hij niet in de mogelijkheid zijn om het spel te spelen. Hij zou de aandacht trekken van de taliban buiten zijn wil om, wat deels zal voortkomen uit onwetendheid, een gebrek aan leefervaring onder een talibanbewind en moeilijkheden om volledig op de hoogte te zijn van de erg vage normen die de taliban willen afdwingen. Dit zouden de taliban volgens hem kunnen afleiden uit zijn houding, gedrag, kledij, manier van spreken, haarstijl, of uit problematisch geachte inhoud of informatiedragers zoals gsm's, computeren, MP3-spelers, SD-kaarten, USB-sticks, *et cetera*. De landeninformatie wijst volgens hem op het bestaan van voormeld risico. Het kan van hem niet verwacht worden dat hij zelf zicht heeft op hoe zijn omgeving tegenover hem zal staan bij terugkeer omdat dit specifieke kennis en abstract inzicht vergt en de mogelijkheid om onderbouwde hypothesen te maken die niet gebaseerd zijn op kennis en informatie van voor de vlucht uit het herkomstland.

Toegepast op zijn profiel stelt hij dat hij geboren is in Pakistan, maar dat zijn familie oorspronkelijk afkomstig is uit het dorp Jokan, district Hesarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan, wat een ruraal gebied is waar Pashtoenen wonen. Hij wijst erop dat hij komt uit de provincie Nangarhar en dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat dit een element eigen aan de persoon is, waarmee rekening gehouden moet worden bij de beoordeling van de vrees omwille van verwestering. Hij vreest niet enkel de taliban maar ook ISKP. Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen en men in zijn dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat hij het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden. Daarnaast blijkt ook dat *Tehrik-e Taliban Pakistan* (TTP) aanwezig is in zijn regio. Er is sprake van een diepgewortelde salafistische ideologie in zijn regio. Hij haalt tevens aan dat de trainingskampen van Al Qaeda gevestigd zijn in zijn regio en ook zij aanwezig zijn. Vervolgens geeft hij aan dat hij Afghanistan verliet in december 2016 en al bijna drie jaar in België verblijft. Hij voegt hieraan toe dat hij tot zijn 16 jaar in Pakistan heeft gewoond en slechts voor een korte periode in Afghanistan leefde. Volgens hem heeft hij geen voeling met het talibanregime nu hij geruime tijd voor de machtsovername Afghanistan heeft verlaten en hij geboren is in Pakistan. Hij wijst op zijn gewoontes in België en uit de brief van zijn raadsman en de brieven van zijn collega's en werkgever kan begrepen worden dat hij een gemengde vriendengroep heeft, met vrouwen omgaat, werkbereid is en goed in het team ligt en heel actief is op sociale media. Voorts wijst hij nogmaals op zijn homoseksuele gevoelens voor N.A. Hij zal aldus het spel in Afghanistan niet kunnen spelen.

Vervolgens wijst hij erop dat de regelgeving van de taliban bijzonder vaag en onvoorspelbaar is en dat de controle bijzonder verregaand is. Zo is er in het algemeen sprake van een toename van het aantal voorschriften rond de scheiding der seksen, kledij, baarden, vrouwen zonder mannelijke begeleiding, muziek en het bijwonen van het gebed. Daarbij komt dat er grote regionale verschillen bestaan in de handhaving van deze gedrags- en kledijvoorschriften. Hij stelt dienaangaande opnieuw vast dat er onoverkomelijke problemen zijn met de bronnen waar men zich op beroept. De commissaris-generaal faalt er volgens hem in om zich op correcte en actuele landeninformatie te baseren. Dat hij in Europa verbleven heeft verhoogt dit risico enkel voor onafzienbare tijd in zeer gevoelige mate. Mensen zullen immers op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa, net als lokale taliban, en dit kan ook blijken uit zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent, zijn moeilijkheden om zich aan te passen, ...

In een derde onderdeel gaat hij in op een 'cumulatief risicoprofiel' en wijst hij erop dat hij tot meerdere risicoprofielen behoort waardoor het risico significant wordt verhoogd.

In een vierde onderdeel gaat hij uitgebreid in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij hij concludeert dat de taliban door hun handelen en nalaten wel overwegend aan de oorzaak van de humanitaire situatie liggen. Het kan volgens hem niet worden gesteld dat het opzettelijk handelen van het talibanregime niet mee aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan. Hij meent dat de *Sufi en Elmi* rechtspraak van het EHRM direct van toepassing is. De huidige situatie in Afghanistan bereikt volgens hem eveneens de drempel van artikel 3 van het EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder hij en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Dat de socio-economische situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 dramatisch is, wordt niet betwist. Uit de rapporten blijkt ook dat het sociaal netwerk in Afghanistan enorm belangrijk is en een cruciale rol speelt in de weerbaarheid tegen de huidige humanitaire crisis. Hij verwijst dienaangaande opnieuw naar het onderzoek van Stahlmann waaruit blijkt dat gedeporteerden vaak uitdrukkelijk worden uitgesloten van sociale netwerken omdat zij hebben teleurgesteld in de verwachtingen van hun familie, worden gestigmatiseerd als "ongelovig" of "verwesterd" en een veiligheidsrisico vormen. Als een migrant

terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022*, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
- Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
- Attest van de Afghaanse ambassade;
- Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel;
- Briefwisseling met DVZ over gebruik Laissez-Passer;
- Vluchtelingenkaarten van verzoeker en zijn vader;
- Documenten die verzoekers verblijf in Pakistan aantonen;
- Brief van dhr. E.G.;
- Brief van dhr. S.D.N.;
- Brief van dhr. N.Y.;
- Mail aan UNHCR;
- Foto's en gesprekken relatie met dhr. A.N..

3.2. Op 12 januari 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022, met vermelding van de weblink
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, met vermelding van de weblink;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023.

3.3. Op 17 januari 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan hij telkens de weblinks vermeldt:

- UN Algemene Vergadering, *“Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett”* 11 Oct 2023, p. 6-7
- UNAMA, *“Human rights situation in Afghanistan: JULY - SEPTEMBER 2023 UPDATE”*, oktober 2023
- NANSEN, *Nansen Note 3-23, Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan*, November 2023

Er wordt verder gerefereerd aan volgend stukken:

- Hof van Justitie, zaak C-151/22 van 21 september 2023
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023
- CEDOCA, *Afghanistan: migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023

Volgende stukken werden ook nog neergelegd:

- Mails UNHCR;
- Bijkomend stuk m.b.t. leven in België.

3.4. Op 22 januari 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waaraan volgend nieuw stuk wordt gevoegd:

- Beëdigde vertaling van stuk 14 bij het verzoekschrift

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (Hof van Justitie 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (Hof van Justitie 9 september 2021, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans

aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van problemen met de overheid die hem mogelijks ging opsluiten en straffen omdat hij een houten box van de taliban in zijn winkel had bewaard. Daarnaast vreest hij vermoord te zullen worden door de taliban, die vermoedden dat hij een spion was. De commissaris-generaal oordeelt in zijn beslissing van 15 maart 2022 dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag. Na beroep oordeelt de Raad in zijn arrest nr. 290 304 d.d. 15 juni 2023 dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers nieuwe verklaring dat hij zes maanden bij de Afghaanse lokale politie zou hebben gewerkt. Hiernaast concludeert de Raad dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij vreest voor vervolging vanwege een verhoogd risico om bij terugkeer te worden beschouwd als verwesterd of als een ongelovige omwille van een langdurig verblijf in Europa. Bijgevolg weigert de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

5.2. In het kader van zijn huidige en tweede beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij naar een vriend in Frankrijk was gegaan omdat hij uit het opvangcentrum werd gezet. Hij keerde terug naar België omdat hij van de asielinstanties in Frankrijk te horen kreeg dat dit moest. Hij geeft aan dat hij niet geboren is in Afghanistan, maar wel in Peshawar (Pakistan) en dat hij pas in 2015 terugkeerde naar Afghanistan. Na een viertal maanden zou hij naar Turkije zijn vertrokken, waar hij een aantal maanden verbleef totdat hij gedeporteerd werd naar Afghanistan. Hij verklaart zich hierna voor ongeveer zes maanden te hebben aangesloten bij de Afghaanse lokale politie. Toen hij echter dreigtelefoons van de taliban ontving, besloot hij terug te keren naar Turkije en van daaruit verder te reizen naar Europa. Ter staving van zijn aanvraag legt hij de volgende documenten neer: documenten met betrekking tot zijn scholing in Pakistan, de vluchtelingenkaarten ("Afghan Citizen Card") van hemzelf en zijn vader, zijn Pakistaanse vaccinatiekaart, documenten aangaande de vrijwillige terugkeer van zijn familie naar Afghanistan in 2008, zijn badge en bankkaart van de lokale politie en twee trainingscertificaten van de lokale politie (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 20 juli 2023, vraag 17 en 19). Gevraagd wat hij vreest bij terugkeer antwoordt verzoeker dat hij vreest gedood te zullen worden door de taliban enerzijds omwille van zijn tewerkstelling voor de lokale Afghaanse politie en anderzijds omwille van het feit dat hij is opgegroeid in Pakistan (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 20 juli 2023 vraag 10, 20 en 21) en reeds jaren in westerse landen woont waardoor zijn manier van denken totaal verschillend is (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 20 juli 2023, vraag 20). Hij verklaart voorts dat de problemen van zijn eerste interview niet langer bestaan en dat hij nu de ware redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft verteld (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 20 juli 2023 vraag 13, 20 en 21). Hij voegt in het verzoekschrift nog toe dat zijn vrees voor vervolging gebaseerd is op een nieuw element, met name zijn seksuele geaardheid die het onmogelijk voor hem maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst.

5.3. De kernvraag is of de door verzoeker ingeroepen elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.4. Ten eerste verwijst verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming opnieuw naar zijn werkzaamheden bij de Afghaanse lokale politie gedurende zes maanden.

Verzoeker maakte hiervan reeds melding in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad, ingediend tegen zijn eerste weigeringsbeslissing. Ter staving ervan legde hij toen een originele badge en een originele bankkaart voor. In zijn arrest nr. 290.304 van 15 juni 2023 oordeelde de Raad dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij in 2016 gedurende een periode van zes maanden gewerkt heeft bij de Afghaanse lokale politie en dat de originele badge en originele bankkaart, die hij toonde ter terechtzitting, hieraan geen afbreuk kunnen doen. Er dient aan herinnerd te worden dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld. Die elementen moeten immers als vaststaand worden beschouwd, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, tenzij de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

Verzoeker legt in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming, bovenop de reeds hoger vermelde originele badge en bankkaart, nog twee originele trainingscertificaten van de

Afghaanse lokale politie voor (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7). Verzoeker licht toe dat hij die trainingscertificaten samen ontvangen heeft met de badge en bankkaart en dat hij die verkreeg via een vriend uit Iran toen hij in Parijs verbleef (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 20 juli 2023 vraag 19). In het licht van die verklaringen, is het uiterst eigenaardig dat verzoeker zijn originele trainingscertificaten nu pas neerlegt, terwijl hij die reeds tijdens zijn beroepsprocedure voor de Raad in handen had. Verzoeker biedt geen dienstige uitleg voor dergelijke laattijdige neerlegging, ook niet middels zijn verzoekschrift, wat de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt. Het loutere feit dat verzoeker een training zou hebben gevolgd en hiervoor een certificaat werd overhandigd, laat overigens niet toe aan te nemen dat hij nadien ook effectief tewerkgesteld werd voor de Afghaanse lokale politie. Hierbij komt dat verzoeker evenmin enige bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn vermeende tewerkstelling die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling die gemaakt werd in 's Raads arrest nr. 209.304. Ten overvloede kan overigens nog worden opgemerkt dat verzoeker niet consistent is over de redenen voor de stopzetting van zijn vermeende werkzaamheden bij de lokale politie. In zijn verklaring volgend verzoek geeft hij aan dat hij stopte omdat hij dreigtelefoons kreeg van de taliban en dat zijn familie niet wilde dat hij daar nog langer werkte (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 20 juli 2023 vraag 19), terwijl hij nadien aangeeft dat hij geconfronteerd werd met veel gevechten en zichzelf genoodzaakt zag te vluchten (brief Antigone advocaten d.d. 13.09.23, p. 6). Verzoekers wisselende verklaringen treden zijn reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen in kracht bij. Bovendien blijkt, zoals reeds geoordeeld in 's Raads arrest nr. 290.314, ook thans uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Gelet op voorgaande is de bewijswaarde van dergelijke documenten en *in casu* de trainingscertificaten bijzonder relatief. (AD CGVS, Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad, bij verwerping van de aangebrachte stukken, niet dient aan te tonen dat ze vals zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Gelet op zowel de inhoud als de zeer relatieve bewijswaarde van de twee trainingscertificaten, kunnen die geen afbreuk doen aan de eerder gedane vaststelling dat verzoeker zijn profiel als lokaal politieagent niet aannemelijk maakt. Voormelde documenten alsook de daarmee gepaard gaande verklaringen kunnen aldus niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de internationale beschermingsstatus.

5.5. In het kader van het huidig tweede verzoek om internationale bescherming wijzigt verzoeker zijn verklaringen voor wat betreft de duur van zijn verblijf in Afghanistan. Hij werpt op dat hij in Pakistan geboren is en daar tot eind 2014 gewoond heeft. Hij beweert hierna naar Afghanistan te zijn vertrokken en daar tot oktober/november 2015 te zijn verbleven totdat hij terugkeerde naar Turkije. Vervolgens zou hij een aantal maanden in Turkije hebben verbleven, tot hij in februari/maart 2016 gedepoteerd werd naar Afghanistan. In december 2016 zou hij dan opnieuw naar Turkije zijn gevlucht. Verzoeker meent niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij in Pakistan opgegroeid is en hij een verschillende wijze van denken heeft dan deze van de taliban (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 20 juli 2023 vraag 10, 20 en 21 en brief Antigone advocaten d.d. 13.09.23 p. 7-8). In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek gaf hij nochtans aan dat hij in Afghanistan gewoond heeft tot 2018 en dat hij slechts Pakistan doorkruist heeft op zijn doorreis naar Europa (AD CGVS, eerste verzoek, Verklaring DVZ 23.12.2020, punt 32). Hij verklaarde voorts dat hij in Jokan, gelegen in het district Hesarak, Afghanistan is geboren en er ook altijd heeft gewoond. Hij verklaarde verder in Afghanistan naar school te zijn gegaan tot de zesde klas, dat hij een klein beetje kan lezen en schrijven in Pashtu en dat hij geen andere talen kent dan een klein beetje Turks omdat hij daar vijftien maanden zou hebben gewoond (NPO, p. 3-4). Op twaalfjarige leeftijd zou hij dan begonnen zijn met een eigen kledingwinkel (NPO, p. 6). Ter staving van zijn eerste beschermingsverzoek legde verzoeker zijn taskara of Afghaanse identiteitsbewijs alsook kopieën van de taskara's van zijn vader, moeder en echtgenote neer. Zowel door de commissaris-generaal als door de Raad werd hieromtrent geoordeeld dat deze documenten een indicatie vormen voor zijn identiteit, herkomst en gezinssituatie en dat dit elementen zijn die niet betwist worden.

Verzoeker tracht zijn vermeende langdurig verblijf in Pakistan, opgeworpen in zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te staven aan de hand van schooldocumenten, een Pakistaanse verblijfskaart, een Pakistaanse vaccinatiekaart, een Pakistaanse verblijfskaart van zijn vader, een document van UNHCR betreffende vrijwillige terugkeer en een brief van zijn raadsman (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2, 3, 4, 5 en 8). Stuk 1 betreft enerzijds een schoolrapport afgegeven op 22 februari 2012 door een school in Mirpur en anderzijds een weekoverzicht

van lessen de eerste week van maart 2014. Hieruit kan hoogstens worden afgeleid dat verzoeker voorafgaand aan 22 februari 2012 (enige) tijd school heeft gelopen in Pakistan. Omtrent de Pakistaanse registratie- en vaccinatiekaarten (stukken 2 t.e.m. 4) verklaart verzoeker slechts dat deze dienen als bewijs van zijn verblijf in Pakistan. Hij blijkt niet in staat hierover enige verdere duiding te geven en laat te preciseren wanneer deze documenten zouden zijn afgegeven. Evenmin kan dergelijke informatie worden afgeleid uit de desbetreffende stukken. Met het document van vrijwillige terugkeer (stuk 5) wenst verzoeker aan te tonen dat hij en zijn gezin reeds in 2008 zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Zijn uitleg dat ze er slechts 25 dagen zouden zijn verbleven en nadien onmiddellijk zijn teruggekeerd naar Pakistan, is niet meer dan een blote bewering, die niet onderbouwd wordt door de voorliggende stukken. Op basis van verzoekers uiterst summier verklaringen omtrent zijn verblijf in Pakistan in samenhang bekeken met de zeer summier documenten omtrent zijn verblijf aldaar, kan geenszins worden besloten dat verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste beschermingsverzoek omtrent zijn verblijf in Afghanistan, die niet betwist werden door de commissaris-generaal noch door de Raad, buiten beschouwing moeten worden gelaten of worden weerlegd. Bovendien klemt zijn verklaring, langdurig in Pakistan te hebben verbleven, met de vaststelling dat hij dermate weinig stukken hiervan voorlegt en uiterst vage verklaringen hieromtrent aflegt, wat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Hij geeft ook geen enkele verantwoording voor het feit dat hij tijdens zijn eerste beschermingsverzoek in staat was zoveel informatie en documenten voor te leggen omtrent zijn verblijf in Afghanistan. Bovendien betreffen alle documenten die verzoeker voorlegt fotokopieën die gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd waardoor er hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde aan kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoewel hij in het verzoekschrift stelt deze in origineel te kunnen voorleggen, liet hij na ze over te maken aan de Raad. Verzoeker kon evenmin zijn status in de PoR-databank bij UNHCR België bevestigen, gezien zij niet tijdig geantwoord hebben (verzoekschrift, stuk 13 en AN 17 januari 2024). Voormelde documenten kunnen, hun relatieve bewijswaarde buiten beschouwing gelaten, hoogstens een indicatie vormen van verzoekers aanwezigheid in Pakistan, doch tonen hoegenaamd niet aan dat verzoeker er zou zijn geboren en evenmin dat hij daar samen met zijn gezin tot 2015 zou hebben verbleven.

Verzoeker stelt simpelweg gelogen te hebben in het kader van zijn eerste persoonlijk onderhoud, doch biedt geen enkele verklaring waarom hij dan in staat was de hem gestelde vragen omtrent zijn verblijf in Afghanistan te beantwoorden en documenten dienaangaande neer te leggen (zie *supra*). Waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij tijdens zijn vorige verzoek bang gemaakt was door anderen, die hem zeiden dat hij door zijn verblijf in Pakistan niet in aanmerking zou komen voor internationale bescherming en dat hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft gelogen (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 20 juli 2023, vraag 21 en brief Antigone advocaten d.d. 13.09.23 p. 5), slaagt hij er niet in te overtuigen. Van een verzoeker, die een dringende nood aan internationale bescherming stelt te hebben, mag worden verwacht dat hij, wanneer hij in Europa om bescherming vraagt, reeds van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure internationale bescherming. Verzoeker kan de verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen niet afschuiven op derden. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Bovendien neemt deze verklaring niet weg dat verzoeker, naast zijn verblijf in Pakistan, tevens leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn problemen met de taliban en de overheid en de redenen voor zijn vertrek. Zijn voorgaande toegegeven leugenachtige en verzonden verklaringen ondermijnen ten stelligste zijn algemene geloofwaardigheid. Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt blijkt evenwel dat hij niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht, zoals op goede gronden toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft immers getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en legt vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, volledig afwijkende verklaringen af aangaande zijn herkomst en vervolgsfeiten.

Verzoeker haalt in het verzoekschrift nog aan dat geen rekening gehouden werd met de foto's en facebookberichten die de periode dat hij in Turkije verbleef, aanduiden. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek werd nochtans geoordeeld dat verzoeker niet consistent was over de duur van zijn verblijf in Turkije. Ook werd reeds geoordeeld dat zijn verklaringen over het tijdsverloop van zijn reis van Afghanistan tot België hiaten bevatten en hij hieromtrent wisselvallige en inconsistente verklaringen had afgelegd. Verzoeker is niet in staat voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De bijgebrachte foto's en facebookberichten (brief Antigone advocaten d.d. 13.09.23, stuk 5) geven

hieromtrent geen verdere duidelijkheid. Ze zouden hoogstens kunnen aantonen dat hij op bepaalde momenten, namelijk eind 2017 en begin 2018 in Turkije is geweest, niet meer, niet minder. Zij bieden geen zicht op de duur van het verblijf aldaar, zelfs losgezien van het feit dat de bewijswaarde van dergelijke privé-foto's en facebookberichten uiterst relatief is omwille van hun eenvoudig manipuleerbaar karakter en omdat zij eenvoudigweg in scène kunnen worden gezet.

De door verzoeker neergelegde stukken volstaan wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet om zijn eerder afgelegde verklaringen in een ander daglicht te stellen en om aan te nemen dat hij geboren is in Pakistan en daar tot zijn zestien jaar heeft gewoond. Verzoeker brengt in dit verband aldus geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk kunnen verhogen in aanmerking te komen voor de internationale beschermingsstatus.

5.6. Ten derde voert verzoeker in het verzoekschrift voor het eerst aan dat hij homoseksuele gevoelens heeft voor N.A., met wie hij een relatie meent te hebben. Hij schrijft het feit dat hij deze informatie niet eerder gedeeld heeft toe aan zijn angst dat dit zou uitkomen binnen de Afghaanse gemeenschap. Hij werpt op dat er begrip dient te zijn voor de evolutie van dergelijk proces en de sociale taboes rond homoseksualiteit in Afghanistan. Hij verwacht in Afghanistan vervolging te riskeren omwille van zijn seksuele geaardheid. Verzoeker voegt nog toe dat hij denkt eerder biseksueel te zijn omdat hij zich ook aangetrokken voelt tot vrouwen.

De voormelde aangevoerde vrees voor vervolging betreft een geheel nieuwe vervolgingsgrond. Deze vervolgingsgrond staat los van de elementen die verzoeker aanhaalde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en die werden beoordeeld door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

De vraag stelt zich in welke mate de nieuwe vervolgingsgrond, die voor het eerst wordt ingeroepen in onderhavig beroep, dient meegenomen te worden in de thans voorliggende beoordeling die neerkomt op de vraagstelling of er al dan niet nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk verhogen om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1, van deze richtlijn moet worden uitgelegd dat *“de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden.”* (Hof van Justitie, van 4 oktober 2018, C-652/16, §§ 99 en 103).

Voormeld arrest van het Hof van Justitie indachtig, dient de Raad de door verzoeker in de beroepsprocedure aangevoerde nieuwe *“grond” “in beginsel”* te onderzoeken, tenzij geconstateerd wordt dat deze in een te late fase van de procedure werd ingeroepen of indien de verzoeker deze niet op voldoende concrete wijze heeft ingediend om naar behoren te worden onderzocht.

Zoals reeds *supra* aangehaald, mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en relaas. Van verzoeker mocht aldus in principe worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als zijn op heden voorgehouden biseksuele geaardheid eerder gedurende zijn verzoek om internationale bescherming zou hebben gemeld. Voorgaande heeft echter niet automatisch tot gevolg dat elke nieuwe vervolgingsgrond in een te late fase van de beroepsprocedure wordt aangevoerd. Inzake een verklaarde

homoseksuele of biseksuele geaardheid is het namelijk zo dat er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat deze niet wordt aangebracht bij de eerste gelegenheid die wordt geboden om de vervolgingsgronden toe te lichten (cf. Hof van Justitie, 2 december 2014, C-148/13 - C-150/13, A, B en C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, § 72). Verzoeker geeft in dit verband aan in zijn verzoekschrift dat hij bang was dat de Afghaanse gemeenschap iets te weten zou komen over zijn geaardheid en heeft hij deze grond daarom nu pas opgeworpen, na aansporing van zijn raadsman. Dat de homoseksuele geaardheid aldus in een te late fase zou zijn ingeroepen, kan niet worden aangenomen.

Om de vraag te beantwoorden of de nieuwe vervolgingsgrond op voldoende concrete wijze is ingediend om naar behoren te kunnen worden onderzocht, dienen alle neergelegde documenten en verklaringen mee te worden genomen bij de beoordeling.

Hierbij dient te worden benadrukt dat verzoeker, die zijn nieuwe vervolgingsgrond pas in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad inroept, zicht dient te bieden op onder meer zijn eigen homo- of biseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst of over hoe zijn ervaringen in het algemene beeld zouden passen. Van verzoeker mag aldus een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62). Een aangevoerde homoseksuele geaardheid kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekkingskracht tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 8).

In casu legt verzoeker verschillende foto's neer waarop hij met zijn vriend N.A. te zien zou zijn (verzoekschrift, stuk 14) en enkele screenshots van gesprekken gevoerd op sociale media (verzoekschrift, stuk 14 en aanvullende nota 22 januari 2024, beëdigde vertaling). Verzoeker wordt ter terechtzitting achter gesloten deuren en bijgestaan door zijn raadsman de kans geboden zijn nieuwe vervolgingsgrond toe te lichten.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, verkeert de Raad niet in de mogelijkheid om verzoekers ingeroepen geaardheid op gedegen wijze te onderzoeken en om na te gaan of de stukken en verklaringen die verzoeker bijbrengt nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Er dient naast de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting ook rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker niet verweten kan worden dit element of nieuwe vervolgingsgrond in een te late fase te hebben ingeroepen om te worden onderzocht, alsook met verzoekers Afghaanse nationaliteit en de in het rechtsplegingsdossier aanwezig zijnde algemene landeninformatie. Er dient omzichtig te worden omgesprongen met die nieuwe ingeroepen vervolgingsgrond. Het geheel van voorgaande dient mee in overweging te worden genomen teneinde de situatie van verzoeker te kunnen inschatten en het noopt bijgevolg tot een nader en gedegen onderzoek.

5.7. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO